

<p>Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA</p>	<p>ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA</p>	<p>Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 57 32 15 ULLDECONA</p>
<p>COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA</p>	<p><i>l'Antic Molí Restaurant</i> OOO Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL (Ulldecona)</p>	<p>Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA</p>
<p>R. GRAU® FERRETERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA Guifré, 13 - Tel. 977 720 687 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 - Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p>JMS ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org</p>	<p>FINQUES 10 Més de 30 anys dins del món immobiliari agilitat i gestió immobiliària Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA</p>
<p>Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ BONA CARNI! c/ Major, nº 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carnieriolga@eresmas.com</p>	<p>Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA</p>	<p>RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16</p>
<p>SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p>INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA</p>	<p>SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/. Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>
<p>BLOC PAPERERIA i REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA</p>	<p>Col·laboració</p>	<p>Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA</p>

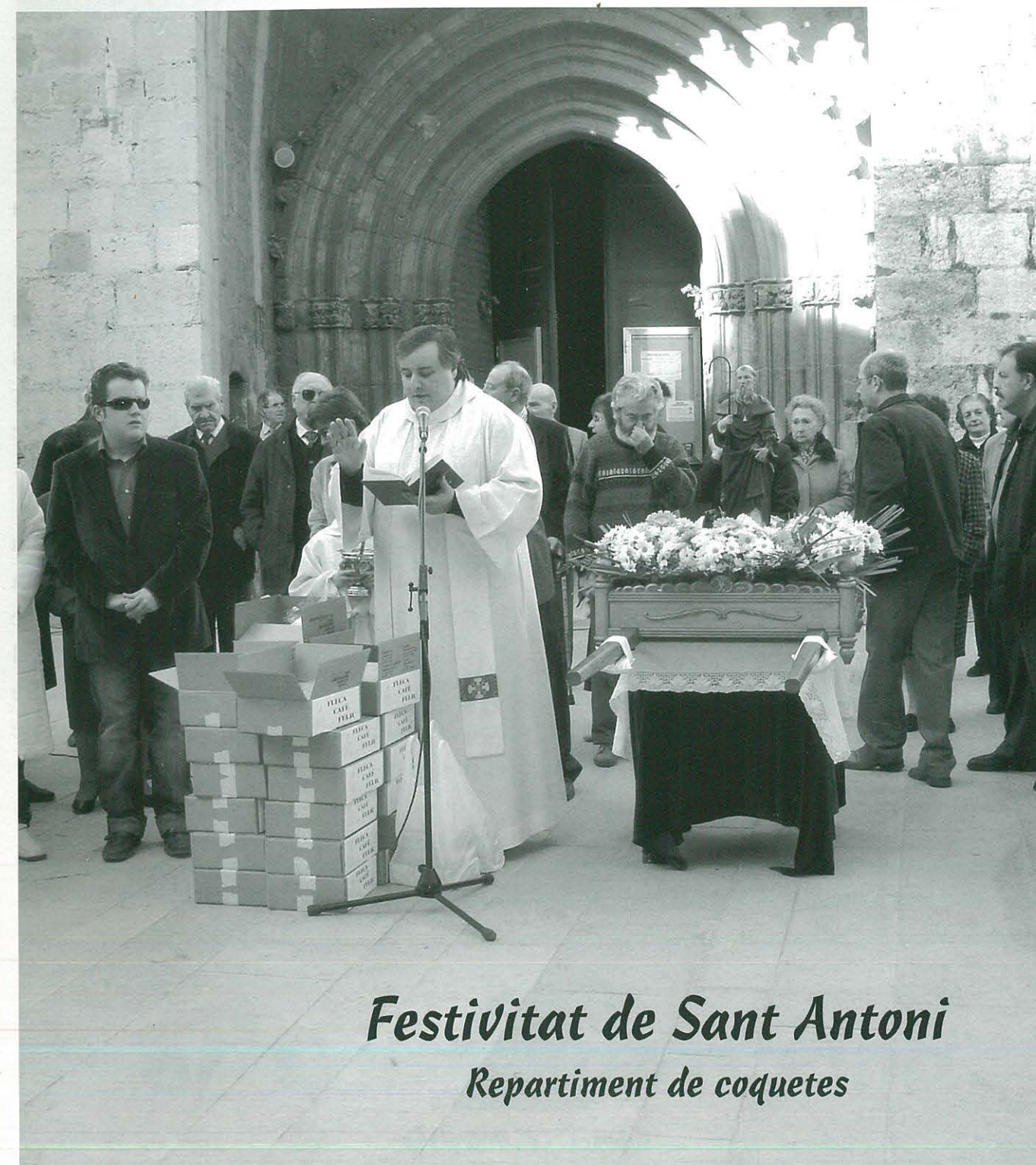

Detall d'un naixement participant al XXXVII Concurs de Pessebres

GENER-FEBRER 2007

Preu: 1 €

NÚM. 148

Festivitat de Sant Antoni
Repartiment de coquetes

Í N D E X

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR	3-4
- Wolfgang Amadeus Mozart (2ª part)	5-8
- XXXV Concurs Literari Sant Jordi	9-15
- Novetats filatèliques	16-17
- XXXVI Concurs Literari Sant Jordi	18
- Gastronomia	} 19
- Racó poètic	

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL-LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomás

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques
monsia
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Acabem de començar un nou any, el 2007, amb les mateixes ganes de sempre hem organitzat multitud d'activitats. Ens cal felicitar tots el socis per la seva constant participació en tots els actes, així com a tots els col·laboradors.

Ja estem preparant les bases del concurs de pintura ràpida on hi esperem el mateix alt nivell i assistència que el darrer any. També presentarem la pubilla d'enguany: Lorena Poy i Sáez.

Per a les Jornades de Teatre organitzarem una sèrie d'activitats ja que aquest any es compleixen els 25 anys del seu inici. És per això que la seva commemoració volem que sigui del tot atractiva.

Aquest mes es celebrarà l'assemblea general amb alguns punts destacats com ara la renovació de part de la junta directiva de l'entitat. Us invito a formar-ne part per tal que doneu les vostres opinions i que entre tots intentem millorar qualsevol aspecte de la nostra entitat.

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

PARC DE NADAL

El dia 29 de desembre el CCR va oferir la possibilitat de maquillar-se a tots els xiquets que ho van voler al Parc de Nadal.

També es van concedir premis especials als Pàrvuls del CEIP "Ramón y Cajal" i als cicles inicial, mitjà i superior de 5e i 6e.

El CCR va agrair la seva participació amb obsequis a tots els participants del concurs.

CONCURS DE PESSEBRES

El dia 26 de desembre es va reunir el Jurat qualificador del XXXVII Concurs de pessebres format per: Manolita Folqué Vives, Javier Ferré Labernia, Josep Sans Cucala i Manel Simó Renet. Van decidir atorgar els premis als següents participants:

CATEGORIA A, (de 6 a 8 anys)

Primer premi: Adolf Vilà Verge

Segon premi: Enric Simó Queralt

CATEGORIA B, (de 9 a 11 anys)

Primer premi: Jordi Labernia Vidal

Segon premi: Jaume Vidal Reverté

CATEGORIA C, (de 12 a 14 anys)

Primer premi: Sílvia Fibla Reverté

Segon premi: Anna i Sergi Pineda Viscarro

CATEGORIA D, (de 15 anys endavant)

Primer premi: José Domingo Simó Pasalamar

Segon premi: Alba López Ferré.

 Caixa Tarragona

CAVALCADA DE REIS

El dia 5 de gener els membres de la Junta del CCR van ajudar a SSMM els Reis d'Orient a repartir els pelutxos a tots els xiquets i xiquetes del poble. Enguany van arribar a Ulldecona en tres carrosses precioses i l'estel els va guiar al portal del nen Jesús que hi havia a la plaça de l'església. Una gran pluja de globus va donar la nota de color a la gran festa que esperàvem tots amb il·lusió.

FESTIVITAT DE SANT ANTONI

El passat dia 21 de gener, vàrem celebrar la Festivitat de Sant Antoni com cada any. Tal com mana la tradició es va dir la missa presidida per la imatge del patró dels animallets domèstics. Enguany es va lluir una peanya nova que va quedar molt bonica.

El CCR vol agrair des d'aquí, la col·laboració desinteressada del Sr. Ramon Verdiell, que la va construir i del Sr. Juan Manuel Callarisa que la va pintar.

En acabar la missa va tenir lloc la processó amb gran assistència de públic portant els seus gossos, gats, conillets, tortugues, peixets, etc., i el repartiment de les "coquetes" que, com sempre, estaven boníssimes. Enguany eren del Cafè Feliu.

Els grallers d'Ulldecona van amenitzar la festa acompanyant-nos amb la seva música.

En aquest número de la nostra revista podeu veure fotografies de la festa.

CONCURS LITERARI DE SANT JORDI

Ja està convocada la propera edició d'aquest concurs que celebrem cada any. En podeu consultar les bases en les pàgines d'aquest número.

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

WOLFGANG AMADEUS MOZART (2ª i última Part)

Aquesta és la continuació de la primera part d'aquest treball que es va publicar al número 143 d'aquesta revista, realitzat per Maria Fuentes Àvila.

A Bolònia li van encarregar una Òpera, "Mitridate, ré di Ponto". I, encara que no havia fet els 20 anys, el van invitar a formar part de l'Acadèmia Filharmònica, demanant-li la composició d'una Antífona a 4 veus.

Tots els membres de l'Acadèmia el van felicitar perquè en menys d'una hora va fer una feina excel·lent.

El 26 de desembre de 1770 es va estrenar a Milán "Mitridate, ré di Ponto", sota la direcció del mateix Wolfgang. L'èxit va ser tan gran que aviat li van encarregar la creació d'altres òperes.

Wolfgang i el seu pare van tornar a Salzburg el 28 de març de 1771, on treballaria en les composicions que li havien encarregat. Una d'aquestes obres era una *Serenata* per celebrar la boda del governador de Lombardia amb la princesa de Mòdena. Un cop més Wolfgang, als seus quinze anys d'edat va aconseguir un èxit total.

El dia 16 de desembre de 1771 moria a Salzburg l'arquebisbe Segismund von Schrattenbach, que sempre havia ajudat als Mozart. Temps d'incertesa se'ls acostaven.

EL NOU ARQUEBISBE

Un intel·lectual de caràcter dur i amant de l'austeritat, el Comte de Colloredo, va ser el nou arquebisbe de la ciutat. No és que fos una persona

L'Arquebisbe Colloredo, príncep de Salzburg.
Ell i Mozart es van tenir sempre molta antipatia. Colloredo no va saber comprendre mai la gran genialitat de Wolfgang.

insensible a l'art, però des del principi intentà reduir els acompanyaments musicals de les cerimònies religioses.

Mozart va anar adquirint un temperament desordenat que el va portar molt sovint a oblidar les seves obligacions a la Cort. Colloredo admirava l'art del jove músic, però no li agradaven les seves contínues rebel·lions. Aviat els Mozart van començar a tenir problemes amb el seu nou patró.

Amb motiu de l'estrena de l'òpera "Lucio Silla" Wolfgang i el seu pare van marxar a Milán, passant a Itàlia una nova temporada. Va seguir creant obres com "Exultate Jubilate", l'última part de la qual és un *Aleluya* molt cèlebre, que s'ha interpretat moltíssimes vegades: durant més de cent cinquanta compassos només es repeteix la paraula "aleluya" en diferents tonalitats i figures rítmiques.

INFLUÈNCIA DEL "STURM UND DRANG"

Wolfgang no estava molt disposat a servir a l'arquebisbe com calia. Al cap només tenia la idea de crear obres i oblidava les seves responsabilitats com a mestre de Concerts. Les seves idees no s'acabaven mai, segurament aquest ritme era degut a la vida que el seu pare li feia portar des de petit.

El mes de juliol de 1773 van viatjar a Viena buscant un lloc per a Wolfgang en la Cort de l'emperadriu Mª Teresa. No van aconseguir-lo, però el viatge li va servir per adquirir nous coneixements musicals. Haydn estava revolucionant el món de la música. Triomfava el moviment literari " Sturm und drang " i quedava reflectit en la música. S'iniciava el romanticisme i es pretenia emocionar amb força, sorprendre, potenciar les passions i els sentiments humans. Els quartets d'aquella època ho reflecteixen i són molt diferents dels anteriors.

TEMPORADA A SALZBURG

Durant aquesta època Mozart se consagra definitivament al piano amb la creació de cinc sonates

PRIMERS ENFRONTAMENTS AMB L'ARQUEBISBE

Ja hem vist que Wolfgang no suportava massa bé les exigències de Colloredo amb els seus empleats. La situació començava a ser insuportable i l'ambient era massa opressiu.

En 1.776 Colloredo va clausurar el teatre del Palau d'hivern on Mozart representava habitualment les seves obres. L'arquebisbe tenia la intenció de fer-ne construir un altre per a Companyies estrangeres.

Wolfgang tenia ja 21 anys, amb més de tres-centes obres a les seves espatlles, moltes de gran èxit. Com es sentia oprimat a la cort de Colloredo va escriure una carta a l'arquebisbe demanant-li l'anul·lació del seu contracte.

L'ÚLTIM GRAN VIATGE

Acompanyat de la seva mare, el 24 de setembre de 1.777 Wolfgang arribà a Munich, buscant una col·locació en la Cort.

Sembla que allí ja es coneixien els problemes de Wolfgang amb l'arquebisbe de Salzburg i temien que s'enfadés Colloredo si li oferien treball a Mozart. En una carta son pare li va aconsellar que abandonés Munich i provés sort en altres llocs.

ALOYSIA WEBER

Wolfgang i la seva mare van passar l'hivern de 1.777 a Mannheim, però a Alemanya no se'l rebia massa bé. Semblava clar que havia de tornar a París.

El primers dies de 1.778 començà a enamorar-se apassionadament de la cantant Aloysia Weber, una joveneta de setze anys. Wolfgang volia ajudar-la i promocionar-la buscant-li feina a Itàlia. Però la seva mare no ho veia gens clar i així li ho va escriure al seu marit, Leopold.

En una altra carta Leopold aconsellà a Wolfgang que oblidés la noia i es dedicés a ell mateix. I va aconseguir convèncer-lo que anar a Itàlia amb la jove Aloysia i la seva família era una empresa condemnada al fracàs: cap primma donna alemanya hauria pogut triomfar a Itàlia si no ho havia aconseguit abans al seu país.

Malgrat l'activitat intensa de Mozart a París, ell no era feliç allí. A una carta va escriure: "... respecte a la música, estic entre bèsties i animals".

Li van oferir un lloc com organista de Versalles, però no el va acceptar.

La seva mare va començar a no trobar-se bé, i a tenir febre sovint.

Wolfgang la deixava sola massa vegades, justificant la seva actitud amb la vida social que havia de portar.

Mozart i la seva mare vivien en una petita i fosca habitació, a un barri molt poc agradable de París. Cada vegada tenien menys diners estalviats.

Quan Grimm va conèixer aquesta situació, els va buscar una nova vivenda i els va ajudar a traslladar-se. El canvi de domicili va causar un bon efecte

en la salut de la Senyora Mozart. No obstant, poc després va tornar a recaure i, el dia 3 de juliol de 1.778, va morir.

Wolfgang va sentir un gran dolor i culpabilitat. Amb una nova carta va comunicar-ho a son pare.

Mozart es traslladà a viure a casa de Grimm, qui no tardà en escriure una carta a Leopold parlant-li amb sinceritat i pessimisme sobre les perspectives del seu fill en París. Wolfgang s'adaptava malament a la vida parisina. Allí semblava molt més important promocionar-se que tenir talent.

A Wolfgang li hagués estat més útil saber tractar millor la gent que tenir tant de talent musical.

TORNA DE NOU A SALZBURG

Leopold va comunicar-li al seu fill, de nou amb una carta, la mort del mestre de la Capella de Salzburg. Tenia moltes possibilitats de trobar una nova feina. Així que Wolfgang va tornar a la seva ciutat el dia 26 de setembre de 1.778, després d'uns mesos tristos en els que, a més de perdre la seva mare, no va aconseguir cap dels seus propòsits d'estrenar a la capital francesa una de les seves òperes.

No obstant, si que va crear obres musicals com *Concerts per flauta i arpa*, "*Simfonia París*" i la famosa "*Marxa turca*".

Durant el viatge de tornada a Salzburg va passar per Mannheim. Mozart seguia enamorat d'Aloysia, però els Weber ja no vivien allí: Aloysia havia aconseguit un contracte en la Cort de Baviera. Son pare li va tornar a insistir per que tornés a casa.

El 25 de desembre de 1.778 va arribar a Munich i es va quedar a viure a casa dels Weber, per desesperació de son pare que veia com Wolfgang anava retardant la reconciliació amb Colloredo. A més Aloysia s'havia convertit en una jove orgullosa i massa presumida.

Ana Mª Pertl, la mare de Mozart. Quan Colloredo va prohibir a Leopold que acompanyés a son fill en el seus viatges, ella va anar-hi en el seu lloc.

Decepcionat, Wolfgang va tornar a casa seva el dia 15 de gener de 1.779, als quasi 23 anys.

Després d'això i, encara trist per la mort de la seva mare, va escriure una carta a Colloredo demanant-li el lloc d'organista de la Cort, que havia quedat lliure. Les seves obligacions serien: tocar en la catedral i la Capella, compondre obres per a la Cort, i donar classes de música als nens del Cor.

Els dos anys següents van ser molt tranquils. Potser van ser l'etapa més madura de Mozart. Va compondre *Misses*, *Simfonies*, *Concerts* i *Sonates*.

ÈXIT A MUNICH

Durant l'estiu de 1.780 Mozart va rebre un encàrrec que li va agradar molt: una òpera seria sobre el Carnaval. El títol seria "*Idomeneo, ré di Creta*". Coneixent el nom d'alguns dels cantants va començar a compondre-la. Colloredo li va donar un permís de sis setmanes i se'n va anar a Munich on podria intercanviar opinions sobre la seva feina amb els cantants, els coreògrafs i els dissenyadors del vestuari.

L'estrena, el dia 29 de gener de 1.781 va ser un enorme èxit. Es va representar tres vegades més, a Munich.

Però el període de sis setmanes que li havia concedit Colloredo ja s'havia convertit en quatre mesos i Mozart encara no tornava a Salzburg.

Els problemes amb l'arquebisbe tornaven. El jove Mozart se sentia cada cop més humiliat pel tracte que li donava Colloredo. Fins que li va presentar la seva dimissió i va abandonar el Palau.

Lavors el pare d'Aloysia havia mort i la jove tornava a viure amb la seva mare a Viena. Així que Wolfgang, encara enamorat d'ella, es traslladà a viure a casa dels Weber.

Son pare intentava fer-lo raonar, però es necessitava molta paciència.

Mozart es guanyava la vida amb les classes de música i donant concerts a casa dels nobles. Podia viure sense patir massa. Aloysia s'havia casat i ell anava fent amistat amb la seva germana Constanza. Fins que va pensar en casar-se amb ella, segurament per intervenció de la Senyora Weber.

EL RAPTE DEL SERRALLO

L'any 1.781 va rebre un altre encàrrec interessant: "*El rapte del Serrallo*". A finals del mes de maig de 1.782 l'obra estava ja concluida, i es va estrenar el dia 16 de juliol en presència de l'emperador, amb un gran èxit.

Encara ara és molt aplaudida a cada representació.

LA BODA DE MOZART

Dues setmanes després de la primera representació, Mozart i Constanza Weber es casaven a la Catedral de Sant Esteve el 4 d'agost de 1.782. Wolfgang tenia 26 anys i la seva dona en tenia 20.

Mozart estava molt relacionat amb la noblesa i amb els amants de la música, i comptava amb l'admiració de l'emperador. Però, tot i que devia guanyar bastants diners, la parella era malgastadora i no sabien administrar-los massa bé.

El primer fill de Mozart, Raimund Leopold, va néixer el 17 de juny de 1.783. Un mes més tard sons pares el van deixar a Viena per viatjar a Salzburg a conèixer la família Mozart. Constanza no va tenir mai bona relació amb la seva cunyada.

Durant aquesta estada a Salzburg, Wolfgang va compondre el *Kyrie* i el *Gloria* de la Missa.

A VIENA

A l'arribada a Viena el matrimoni va conèixer la mort del seu filllet, fet bastant comú a aquella època. Constanza va tenir sis fills, dels que només en van viure dos.

Mozart seguia donant classes i concerts i creant noves obres musicals. Entre el 31 de desembre de 1.782 i el 14 de gener de 1.785 va compondre Sis *Quartets* dedicats a Haydn a qui admirava i de qui aprenia moltes coses.

Mozart i Haydn eren molt amics i s'admiraven mútuament.

El segon fill de Wolfgang i Constanza va néixer el 21 de setembre de 1.784 i va viure fins l'any 1858. Es deia Karl Thomas.

A finals de 1.784, Mozart va entrar en contacte amb la maçoneria i va escriure algunes obres per a les cerimònies religioses d'aquesta organització. La Maçoneria no era especialment antireligiosa, estava preocupada per la natura, el raonament humà i, especialment, pel progrés.

Wolfgang i Constanza van viure molt feliços com a parella els nou anys que va durar el matrimoni. S'estimaven l'un a l'altre, tot i que els problemes no faltaven: a més de la mort de quatre fills, havien d'enfrontar-se sempre a la falta de diners. Mai van saber administrar-los bé.

LES NOCES DE FIGARO

L'any 1.785 va començar la creació d'una òpera titulada "*Les noces de Fígaro*". La idea d'aquesta obra va ser mal rebuda per les persones de la Cort, perquè a França l'havien prohibit. Els polítics creien que era una crítica a les classes socials més altes i la volien retallar molt.

Per això precisament a un jove com Mozart el tema li atreïa més que qualsevol altre.

Wolfgang la va acabar el dia 26 d'abril de 1.786, però l'èxit no seria fàcil. A la Cort hi havia molta gent en contra. Salieri i altres músics, més moguts per l'enveja que per motius honorats, van intentar boicotejar els assajos en varies ocasions.

Malgrat tot, quan es va estrenar va ser un gran èxit: només l'any 1.786 es va representar nou vegades, en diferents ciutats alemanyes i proporcionant-li a Mozart molts diners. Podríem dir que està tan ben considerada com "Don Joan" i "Cosi fan tutte".

Anunci de la primera representació de "Les noces de Figaro". Aquesta òpera va aconseguir gran èxit a la ciutat de Praga.

MOR LEOPOLD MOZART

A Praga se li va encarregar a Mozart la composició d'una òpera dedicada al personatge de Don Joan.

Mozart no treballava mai en una obra solament. Així que durant la composició d'aquest "Don Joan" també creà "La petita serenata nocturna", molt coneguda, i altres concerts.

El 28 de maig de 1.787 el seu pare, Leopold Mozart, va morir a Salzburg. Wolfgang va sentir-ho molt, perquè, a més, tan sols feia cinc mesos havia mort el seu tercer fill quan només tenia un mes de vida.

Malgrat tot, l'1 d'octubre de 1.787 se'n va anar a Praga amb Constanza per dirigir personalment l'estrena de "Don Joan". Com sempre va obtenir un gran èxit. Wolfgang degué sentir molta pena per que son pare no hi era. És molt probable que el personatge de son pare inspirés la figura del comandador, que mort al final de l'obra.

El 7 de desembre Mozart va ser nomenat compositor de la Cort de Viena, càrrec que des de feia temps esperava ocupar. Però els diners d'aquest nou sou no van resoldre les dificultats econòmiques de la seva família. El 27 de desembre va tenir una filla que només va viure uns mesos.

COSI FAN TUTTE

Després de l'estiu de 1.789, van començar a ser greus els problemes de salut de Wolfgang Amadeus Mozart. Segurament l'enorme activitat que portava no li feia massa bé. A més, Constanza, altre cop embarassada, també va haver d'anar a un balneari per problemes de salut. Va tenir una filla que morí el mateix dia del naixement.

Se li va encarregar una altra òpera: "Cosi fan tutte", que no li va costar massa temps. S'estrenà el dia 26 de gener de 1.790 i es va repetir quatre vegades més. Amb solament sis personatges mostra un divertit joc d'embolics i enganys.

LA FLAUTA MÀGICA

Durant els primers mesos de 1.791 la salut de Wolfgang empitjorava molt. Per això havia de treballar més lentament en alguns concerts que componava.

Constanza estava novament embarassada i havia d'anar al balneari. El 26 de juliol va néixer Franz Xaver Wolfgang, que va viure fins 1.844 i va ser un gran músic.

Aquest any va començar la composició de "La flauta màgica", que es va estrenar el 30 de setembre amb una gran ovació del públic assistent. Era una obra aparentment de broma però magnífica en el seu gènere.

ÚLTIMS DIES

El comte Von Walsegg-Stuppach tenia el costum d'encarregar obres a altres músics i fer-les passar per seves. Després de quedar-se vidu decidí demanar-li a Mozart la creació d'un "Requiem", per mig d'una altra persona, sense donar-se a conèixer.

Li va oferir una gran quantitat de diners que va decidir a Wolfgang a escriure'l.

Però no el va poder acabar per culpa de la seva malaltia, que l'obligava a escriure'l sense aixecarse del llit. No va arribar ni a la meitat de l'obra. El dia 5 de desembre de 1.791 Wolfgang Amadeus Mozart va morir.

S'ha dit que el van enterrar a una fosa comú i que als seus funerals hi va assistir molt poca gent. Però això sembla que no és veritat. Molts músics de l'època i molts dels seus amics el van acompanyar en l'última cerimònia. La seva dona no, perquè era costum que la vídua no hi anés.

No sabem on va ser enterrat perquè el sepulcra no ho va escriure i Constanza no es va preocupar de preguntar-li-ho.

BIBLIOGRAFIA

DAUFÍ, Xavier; DOLCET, Josep i altres autors; *Los Dioses de la música*, (Enciclopèdia), Volum 2, Editorial Planeta, Barcelona, 1.989.

XXXV CONCURS LITERARI SANT JORDI

A continuació publiquem la 3ª i ÚLTIMA PART de la redacció guanyadora de la categoria D.

Categoria D: REINES DE DIAMANTS (3ª part) de Josep Lluís Delpech Valle

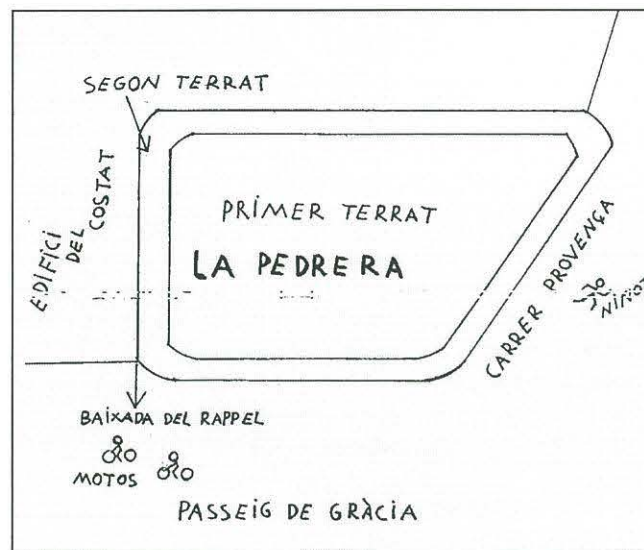
- I quan cobrarem la nostra part, Erik? -preguntà la Núria.

- No pateixis per això. Cobrareu. Jo sempre faig honor a la meua paraula. Ara, pareu molta atenció. Quan es produeixi la tallada elèctrica, no tindreu gaire temps per fer el rappel. Tres minuts, a tot estirar.

Les dues dones deixaren anar un fort "no".

- Sí. -espetegà el flamenc-. Quan tot quedi a les fosques, se sentirà un crit; com si algú hagués caigut daltabaix. El crit vindrà del carrer Provença. Tothom anirà cap aquell cantó del terrat, i veuran a la vorera un cos estès. Un dels motoristes portarà un altaveu amb una gravació d'un fort crit i un ninot, un maniquí, a darrere seu, que deixarà caure abans d'emetre el crit. Després, el motorista anirà a la part del Passeig de Gràcia a recollir a una de vosaltres. Tot això crearà uns moments de confusió, on ningú parará cap atenció en vosaltres.

Aleshores, haureu de baixar d'un terrat a l'altre, posar-vos els arnesos, fer el rappel i pujar a les motos. Tot està marcat al croquis. Repasseu-lo bé.

- Erik -féu la Núria-. ¿No has pensat que en la nostra cursa cap al segon terrat, alguna de nosaltres pot ensopegar amb alguna cosa, fer-se mal, i impedir que pugui continuar amb la resta del pla?

- Ja ho tinc pensat, això. Tots els focus, cables i altres trastos, seran a l'altra part del terrat. Els fotògrafs amb parlat sobre la distribució de tot el material, per poder aprofitar millor l'espai, i jo els he aconsellat que tot estigui pel cantó de Provença, fins i tot els pocs vigilants armats que hi haurà, la resta serà només per posar les models. Així sereu ben a prop de les cordes, per baixar a

on hi ha les del rappel. De totes maneres, abans del cop, visitarem la Pedrera; així us anireu familiaritzant amb l'escenari. Especialment, farem algunes visites al terrat, al primer; tant de dia com de nit. Pagant es pot pujar a dalt. I a la nit, amb el preu de l'entrada, va inclosa una copa de xampany. -Tots tres feren un mig somriure-. Això, a més de feu-vos riques, us haurà donat l'oportunitat de conèixer una de les millors obres d'en Gaudí. Tindreu més calés i més cultura. -Les dues dones esclataren a riure.

- Erik, tot això està molt bé. Però, i després què? -pregunta la Núria-. A on anirem? i quan cobrarem, què farem?

- Bé. Després del cop, jo us portaré a un lloc segur. No serà ni el pis de Pedralbes ni la masia; tot això ja serà història. La policia no solament buscarà a les models -les quals acabarà trobant a l'hotel de Sant Just- sinó que també buscarà el relacions públiques, Maurice Mercadier, el qual també haurà desaparegut i que la policia francesa acabarà trobant probablement a París. Aquest personatge existeix de debò. Imagineu-vos tot l'enrenou que hi haurà, amb les models autèntiques i l'autèntic relacions públiques, fins que es pugui aclarir tot.

- Erik, ets un malparit molt llest -digué la Bàrbara rient-. Te la saps molt llarga.

- Gràcies, bonica. Però tot això que ara sembla tan fàcil de dur a terme, porta molts dies de feina i moltes nits d'insomni.

- Ets un lladre professional? -preguntà la Núria tota seriosa.

- Podríem dir que sí. Si per professional entenem que és aquell que sap fer bé la seua feina, treu uns bons calerons i a més a més, en el meu cas, no es deixa enxampar.

- Deus ser molt ric -digué la Bàrbara.

- No em puc queixar del saldo del meu compte corrent -contestà el ros.

- Bé, Erik -féu la Núria-. Nosaltres som noves en això. Què ens aconselles? Quan tinguem la nostra part, què em de fer?

El flamenc agafà un posat seriós, apagà el projector i obrí la finestra. Després es posà davant d'elles amb els braços plegats.

- Per començar, no tractar-vos mai més amb macarrons. Això no ho dic solament per tu, Nuri, ho dic per totes dues. Si vols venjar-te d'aquest Toni, Nuri, o simplement desfer-te'n, amb una petita part dels diners que et tocaran, aquest desgraciat pot aparèixer mort en un carreró alguna nit; jo ho puc arreglar. Això depèn solament de tu. Després, ficar els vostres diners en un compte numèrat, i no tocar-los en tot un any. Això, si voleu continuar vivint aquí. Si voleu viure en un altre país, jo us puc aconsellar-ne uns quants, i com viure bé sense cridar gaire l'atenció.

- Erik, ets tot un cavaller -digué la Núria. Després, s'aixecà i li posà els braços al coll-. Cap home s'havia preocupat tant per mi, com ho fas tu. Deixa'm agrair-t'ho. -El ros li posà les mans a la cintura i es fongueren en una llarga besada.

La Bàrbara també s'aixecà, i s'acostà a ells.

- Ei, maca, no t'ho mengis tot tu sola, deixam algun tros per a mi. Jo també vull ser agraïda. -El ros l'agafà i li féu una besada.

- Au, vinga -féu l'home-, passem-ho bé avui, que demà començarem unes jornades d'entrenament força dures per a vosaltres.

Les dues dones es fitaren i després dibuixaren un somriure maliciós. Tornaren al llit, i començaren a despullar-se l'una a l'altra.

Quan s'ho van treure tot i estaven totalment nues, el ros agafà l'ampolla de xampany i anà cap al llit.

- Que comenci la festa, noies. Això ha de ser una assaig de la celebració per l'èxit de l'operació "Reines de diamants".

Com molt bé va dir el flamenc, l'endemà de l'assaig de la celebració al llit de la seva habitació, la Núria i la Bàrbara van ser sotmeses a un intens entrenament, tant físic com d'habilitat.

Al de matí fúting i familiarització amb el material de rappel. Van Dereykens feia que es posessin els arnesos i se'ls traguessin unes quantes vegades abans d'iniciar el rappel a la pedrera abandonada. Durant tres dies les va acompanyar en els descensos, però després les va obligar a fer els rappels totes soles. Quan arribaven a baix, agafava les cordes i les anava a recollir amb el Land-Rover. Pujaven a dalt, i tornaven un altre cop a descendir. Així fins a quatre o cinc vegades. Després, tornaven a la masia. I mentre les noies es dutxaven -el ruixat de mànega el va suprimir el ros, ja que ja no li divertia- ell feia el dinar. Mentre elles es vestien, ell es donava una dutxa ràpida; i després, tots plegats dinaven.

A la tarda, després de fer la migdiada, tornaven a la pedrera, i tornaven a fer rappel. Fins i tot algun a la nit. El flamenc volia que s'anessin acostumant a la foscor.

Ja havia passat més d'una setmana d'aquest intens entrenament, i la Núria era la més hàbil i la més agosarada. Assimilava ràpidament totes les indicacions i consells que li donava Van Dereykens. La Bàrbara anava una mica endarrerida, però no gaire, en la pràctica del rappel. El flamenc estava content de totes dues. Però se sentia més atret per la Núria, que no pas per la Bàrbara. La Núria era una dona meravellosa; a més de ser bona al llit, també ho era a la pedrera. En canvi, en la Bàrbara hi havia quelcom que no li acabava de fer el pes. La Núria ja no semblava una meuca; la seva expressió de cara havia anat canviant a mesura que havia anat guanyant forma física i habilitat. Semblava un noia sana, tant d'ànima com de cos. Potser l'adonar-se que era capaç de fer quelcom diferent al que fins ara estava acostumada a fer, li havia fet guanyar autoestima. Ara tenia una mirada neta. Però la Bàrbara, si bé també havia guanyat forma física i habilitat a l'hora de fer els rappels, no havia canviat d'expressió. Encara conservava una mirada egoista; i del seu rostre no s'havien esborrat els trets durs que la seva professió havia anat deixant.

El ros tampoc no li era indiferent a la Núria. Potser perquè a més de ser atractiu, era l'únic home que l'havia tractada amb respecte i la valorava per altres habilitats que no pas per les de la seva professió. El fet és que s'havia enamorat d'ell. Ella ho sabia i no el volia perdre. Estava disposada a fer el que calgués per a no separar-se

d'aquell home.

Una nit, mentre la Bàrbara dormia -totes dues compartien la mateixa habitació, però dormien en llits diferents-, anà a l'habitació de Van Dereykens. Només duia una samarreta i unes calces. Empenyé la porta i obrí.

El grinyol de les frontisses féu que el ros es despertés.

Quan veié que la dona s'acostava al llit, digué:

- Nuri, què fas aquí? No estàs cansada?

La dona féu que no amb el cap. L'home encengué un petit llum que hi havia a la tauleta de nit i una llum que també il·luminà un xic la cambra.

- Vull parlar amb tu, Erik -i s'assegué a l'espona del llit, al costat del ros.

- I no pots esperar a demà? Saps quina hora és?

- El que te de dir és molt important; almenys per a mi.

- Està bé. Però posa't més còmoda. Vine al meu costat.

L'home mig s'assegué, recolzant-se a la coixinera, i la dona s'ajegué al seu costat, deixant que ell li passés un braç per l'espatlla i ella descansant el cap al tors masculí.

- Erik -féu la Núria-. Quan això acabi, vull que em duguis amb tu.

- Ja us vaig dir, que us portaria a un lloc segur -digué el ros-. I que us ajudaria en tot el que fes falta.

- No em refereixo a això. Me'n vull anar amb tu, Erik -digué secament la Núria.

- Em deixes bocabadat. No entenc res.

- Doncs és molt senzill. M'he enamorat de tu -espetegà la dona, fitant-lo als ulls-. No diguis res -féu, posant-li els dits als llavis-, deixa'm acabar de parlar. Faré tot el que tu vulguis. Seré el que tu vulguis que sigui. Puc ajudar-te en altres cops; ja has vist que no solament sóc bona al llit, també aprenc força ràpid tot el que tu m'ensenyes. I quan et cansis de mi, m'ho dius, i jo desapareixeré sense fer fressa.

L'home deixà anar un sospir, i després digué:

- L'oferta és força temptadora. Sempre m'han ofert molt, però mai m'ho havien ofert tot. He conegut moltes dones, però cap d'elles no m'ha dit mai que volia dur la mateixa vida que jo porto. Estàs segura del que dius? Segur que no és pas un enamorament d'estiu? -preguntà el ros, fitant-la als ulls.

- Ja no sóc una col·legiala, Erik. En la meua professió no hi ha lloc per a l'amor. Creia que mai més tornaria a sentir el que ara sento per tu.

- Has comentat tot això amb la Bàrbara?

- No. Ella no ha de fer res, dels meus sentiments.

- Has fet bé. Podria esclatar la gelosia, i posar en perill el cop.

- No pateixis per això. La Bàrbara no t'estima, només et troba atractiu. Ella solament seria la dona d'un sol home, si aquest fos un milionari que la pogués tractar com a una reina; i tot i així, de tant en tant, li faria el salt; la conec força bé. A ella, només l'interessen els calés.

- Nuri, jo no puc prometre res. Ni fidelitat, ni diners; ara en tinc molts, però en la meua forma de vida, un dia ets ric i l'endemà pots acabar a la presó i sense un ral. Amb els diners que et tocan, podràs viure molt bé, sense maldecaps. Per què envolicar-te amb un paio com jo?

- Ja t'ho he dit abans. Perquè estic enamorada de tu. L'home restà callat, no sabia què dir.

- Dona'm almenys aquesta nit, amor meu -digué la Núria. I es tragué la samarreta, deixant a la vista del ros

unes sines fermes i rodones.

L'home li tragué les calces i començà a acariciar-li els malucs.

- Tens un cos de deessa. És impossible dir-te que no.

Les dues boques s'uniren en una llarga besada. Després, el ros obrí les mans, i amb els palmells començà a fregar amb força els mugrons de la dona fins que es posaren durs.

La Núria ja començava a sentir plaer, quan de cop l'Erik parà i digué:

- Vols que continuem? Demà hauràs de fer l'entrenament igualment, ja tindràs prou forces?

- sí, estimat. És clar que en tindré. Tu no saps del que sóc capaç. Tindré prou forces per córrer i fer tots els rappels que tu vulguis.

La Núria s'estirà cara amunt i l'Erik començà a petonejar-li el ventre fins que la seva testa rossa es perdé entre les cuixes de la dona.

Per fi, arribà el dia del cop.

A les deu del matí, Van Dereykens -en el seu paper de Maurice Mercadier- recollí a l'aeroport del Prat a Nicole Wilson i a Rosemary Kelsey, les models angleses que havien de posar quasi nues a la Pedrera, cobertes només amb diamants.

Arribaren en un vol regular de British Airways procedent de l'aeroport londinenc de Heathrow.

Mercadier, amb un ample somriure i amb molta cortesia, les acompanyà al Mercedes 300 E que l'organització havia llogat per anar a recollir-les.

Un xofer ben uniformat i força diligent, desà al maleter del cotxe l'equipatge de les angleses. Després, arrancà i enfilaren cap a la sortida de l'aeroport.

Les dues dones anaven darrere i Mercadier al costat del xofer.

Pel camí cap a l'hotel, les models no pararen de fer preguntes al relacions públiques. Que, com era l'hotel on s'allotjarien. Si hi hauria algun fotògraf d'anomenada a la sessió fotogràfica... I quantes hores haurien de passar a Barcelona.

Tant la Nicole com la Rosemary no eren models famoses, això que ara se'n diu, una "top-model". Treballaven per una agència petita de Londres i tractaven d'obrir-se el camí en la ferotge selva de les models, tant en publicitat com en les passarel·les. L'agència les havia triades a elles per anar a fer una campanya de joies amb diamants del gremi de joiers de Barcelona.

Mercadier contestava a totes les preguntes amb informacions precises i paraules afalagadores.

- L'hotel no és a Barcelona. És a Sant Just Desvern. Aviat arribarem. No tindrem cap queixa del servei. Podran descansar i dinar. La sessió fotogràfica no es farà aquesta nit, s'hi farà demà al de matí. Els publicistes han decidit a última hora, canviar la lluna pel sol.

Les dues dones deixaren anar un "vaja" d'enuig.

- Aquest dia extra, també el cobraran vostès i l'agència -digué Mercadier-. Els aconsello que, a pesar de totes les hores lliures que disposaran fins demà, no surtin de l'hotel. Descansin. Demà, han d'estar fresques i radiants.

Quan les dues models quedaren ben instal·lades a la seva habitació, Mercadier anà al vestíbul de l'hotel a recollir la Núria i la Bàrbara.

Les dues dones eren assegudes en un sofà fullejant

unes revistes. Duia cada una un vestit jaqueta-pantaló; el de la Núria era de color blau celeste i el de la Bàrbara blanc.

- Bé, noies, ha arribat l'hora de la veritat -féu el flamenc, sense que elles s'adonessin de la seva presència.

Deixaren les revistes i alçaren la vista.

Quan el van veure, deixaren anar totes dues alhora un "no és possible!".

Van Dereykens no semblava ell. Anava caracteritzat de tal manera que era impossible reconeixè'l. Duia una perruca de cabells arrissats grisos que li queien per la nuca i tapaven el coll de la camisa, unes grans ulleres, un bigoti i una perilla postissos del mateix color que els cabells de la perruca i, acabant d'arrodonir tot aquest canvi d'imatge, un vestit negre d'"Armani".

Les falses models s'aixecaren i acompanyaren al fals Mercadier al Mercedes 300 E.

- A l'hotel "Condes de Barcelona" -ordenà el flamenc al xofer. Aquest, sense fer cap pregunta ni comentari, engegà i arrancà el cotxe.

En poc menys d'una hora arribaren a l'hotel barceloní.

Quan la Núria i la Bàrbara ja eren a l'habitació de l'hotel del Passeig de Gràcia, l'Erik els preguntà?:

- Com esteu? Esteu nervioses?

- Jo estic tremolant com una fulla -contestà la Bàrbara.

- Doncs jo no estic pas millor -digué la Núria-. Les cames em fan figa.

- És normal -els digué l'home-. Però heu de controlar els nervis. No patiu, que tot es va desenvolupant segons el pla. Heu vist les models? Què us han semblat?

- Són molt maques -digué la Bàrbara-. Són com les models que surten a la televisió i a les revistes. Deuen guanyar molts diners.

- No tant -féu el fals Mercadier-. Aquestes no són famoses, i per tant el seu caixet no és gaire elevat; per això les ha pogut contractar l'organització.

- Erik, estic espantada -exclamà la Núria-. La Bàrbara té raó. Aquestes noies són molt maques, i a més són models autèntiques. Nosaltres no som tan maques i no sabem fer de models. Quan comenci la sessió, aviat s'adonaran que som unes impostores. Ens descobriran i acabarem tots a la presó. Erik, tinc molta por.

El flamenc l'abraçà i li acaricià la barbeta amb el polze.

- Au, vinga, bonica, no tinguis por, jo sóc amb tu. No deixaré que us passi res a cap de les dues. Confieu en mi. I pel que fa a aquesta bestiesa, de què en són més maques, quan les maquilladores acabin amb vosaltres, ja em direu quines són més boniques. Aquetes mosses tenen el mateix cos que vosaltres. Una bona figura i res de tatuatges. El que passa, és que saben maquillar-se bé i sempre van ben pentinades i vestides. Pel que fa als fotògrafs, no heu de patir. No se'n adonaran de res. Vosaltres només heu de fer el que ells us manin.

- Segons tu, ja tenim els diamants al sarró -digué la Bàrbara amb un to de desconfiança-. Ho veus tot massa fàcil.

- No. Encara no els tenim -espetegà el flamenc tot seriós i separant-se de la Núria- Però els tindrem i serem rics, si no l'espifiem. No heu de perdre els nervis. Ara us passareu unes quantes hores en aquesta habitació. Podeu veure la televisió o llegir; el que més us vingui de gust. Al migdia, us pujaran el dinar. Després, estireu-vos al llit. Heu d'estar descansades. Al vespre, us pujaran el

sopar. I quan faltin dues hores per a la sessió, us vindré a buscar i us deixaré amb les maquilladores. Durant aquestes hores, no beveu res d'alcohol. Us vull serenes. Ara, me n'haig d'anar. Encara tinc molta feina per fer.

- I no podem sortir de l'hotel i estirar una mica les cames? -suplicà la Bàrbara.

- No -contestà secament Van Dereykens-. No és per fer-vos la guitza, que us ho prohibeixo. És per motius de seguretat. No vull arriscar-me a què passi alguna cosa que no puc controlar. Com per exemple, un accident de trànsit; o qualsevol incident que faci que no pugui comptar amb alguna de vosaltres.

Les dues dones feren un posat de resignació. I abans de sortir de l'habitació, l'home els féu un petó a la galta a cada una.

A les sis de la tarda, Maurice Mercadier, juntament amb l'equip fotogràfic, preparà el terrat de la Pedrera per a la sessió de les models angleses. S'hi van instal·lar focus, equips electrògens i tot un munt d'estris i aparells per a la nit.

Tot l'enrenou que això provocà -hi hagué tota una pila de gent anant amunt i avall- el flamenc aprofità per deixar les cordes i els arnesos als llocs que els havia dit a les noies, fora de la vista de tothom; també deixà en un dels equips electrògens, un objecte de metall del tamany d'un paquet de cigarretes.

A dos quarts de nou del vespre, arribà a la Pedrera un furgó blindat. Aparcà al carrer Provença i sortiren dos vigilants armats que portaven quatre maletins i anaren a un pis de l'edifici, acompanyats per tres vigilants també armats que hi havia al pati.

Deixaren els maletins en una ampla cambra, la qual semblava que havia estat condicionada per fer de camerino. Hi havia miralls, penja-robes, llums i prestatges amb molts estris de maquillatge.

A les nou, Maurice Mercadier recollí en el Mercedes 300 E a les falses models Nicole Wilson i Rosemary Kelsey i les portà a la Pedrera. Les deixà a la cambra improvisada com a camerino.

Tot un eixam de dones, dirigides per un home, envoltaren a les models i començaren a despullar-les.

Quan ja van estar totalment nues, les van fer seure davant dels miralls i començaren a provar a les seves testes tot un seguit de perruques. Finalment, l'home donà el seu vist i plau a unes perruques arissades rosses i les dones se les deixaren ben posades. Després, començaren a posar maquillatge pels ulls i la cara de les dues noves rosses. De mica en mica, les dues dones anaren canviant el seu rostre. Ara tenien uns ulls amplis, a base d'un color blau a les parpelles; les galtes eren d'un rosa pàl·lid, esquitxades amb purpurina daurada, ressaltant així tot el seu rostre; i els llavis havien estat pintats amb un suau color violeta.

Quan l'home va considerar que ja estaven prou maquillades, obrí els maletins i tragué quatre peces fetes de diamants enfilats amb fils i vetes d'or. En un tres i no res, la Núria i la Bàrbara foren vestides amb aquestes joies.

Eren com uns biquinis, però a penes tapaven res. La part superior, amagava els mugrons i poc més. La part de baix, la que més diamants portava, tapava el pubis, però deixava les natges al descobert, caient per elles al-

guns enfilalls de diamants. Completava el conjunt, unes anelles d'or en forma d'espiral als canells i els braços i unes sabates daurades de tacó alt.

L'home contemplà la seva obra i, deixant anar un "perfecte" i fent un ample somriure, es felicità.

Tota aquesta transformació havia portat molt de temps, tant les maquilladores com les models estàvem cansades.

A les onze de la nit, vingué un fotògraf a buscar les models.

- Som-hi, noies.

Els donaren a la Núria i a la Bàrbara un barnús de seda a cadascuna. L'home només deixà que se'l posaren per les espatlles; no volia arriscar-se a què es fessin malbé les peces de diamants amb una possible estrabada amb la tela.

Quan sortiren de la cambra, el fred començà a picar els cossos seminus. Les dues dones sentiren un calfred per l'esquena i començaren a tremolar.

La Núria i la Bàrbara intercanviaren un esguard d'ànim i després somrigueren.

Quan arribaren al terrat, sense adonar-se, algú els prengué els barnussos; i un home d'uns cinquanta anys, que semblava que era el que ho dirigia tot, els indicà on s'havien de posar i quines poses havien de fer.

Les models obeïren, i els focus començaren a il·luminar-les. Era una imatge meravellosa.

Aquelles dones semblaven deesses. L'enlluernament dels diamants en els cossos nus, envoltats per les visions d'en Gaudí transformades en pedra, feia que tot fos com una fantasia onírica de la ment més delirant. No calia dir-ho, qui havia triat el terrat de la Pedrera havia encertat en l'elecció; així com tota la disposició dels focus i les models.

A dos quarts de dotze arribaren al carrer Provença, cantonada amb el Passeig de Gràcia, dos motoristes amb motos de gran cilindrada. Un d'ells portava un company a darrere, el qual no es movia gens, semblava estar força rígid.

El motorista que anava sol s'aturà a la vorera del Passeig de Gràcia, davant de la Pedrera, però no parà el motor. El que anava acompanyat féu el mateix, però al carrer Provença, també davant del mateix edifici.

La sessió fotogràfica s'anava desenvolupant sense cap mena d'incident. Les models eren d'allò més professionals; obeïen sense dir ni piu totes les ordres i indicacions que els donaven els fotògrafs. Aquests estaven força contents del treball que s'estava fent. Però poc després de dos quarts de dotze, se sentí un espetec i tot quedà a les fosques.

Abans que la gent pogués reaccionar, se sentí un fort crit que venia del cantó del carrer Provença, com si algú caigués daltabaix.

Tothom corregué cap a la banda del terrat del carrer Provença. Tothom no. Les models es descalçaren i començaren a córrer cap a la banda del Passeig de Gràcia, on hi havia l'edifici del costat.

Corrien com llebrers, la qual cosa no haguessin pogut fer amb les sabates de tacó alt. Malgrat la foscor, no ensopegaven amb res; semblava com si coneguessin el terrat com el palmell de la seva mà.

Quan arribaren al final del terrat, agafaren unes cor-

des que hi havia lligades a una pesant andròmina de l'equip fotogràfic i baixaren al segon terrat de la Pedrera, on hi havia una reixa que el separava de l'edifici del costat. A la reixa hi havia lligades dues cordes més lligades i uns arnesos.

Les dues dones, en menys d'un minut, es posaren els arnesos i s'enganxaren a les cordes; després, feren un rappel que les deixà a la vorera del Passeig de Gràcia. A baix hi havia els motoristes amb les motos engegades.

Les intrèpides dones es desenganxaren de les cordes i cada una pujà a una moto, les quals arrencaren a gran velocitat.

- Sembla un mort -exclamà un fotògraf des del terrat, contemplat el cos estès que hi havia a la vorera del carrer Provença.

- Bé, ja baixa un dels vigilants a veure què ha passat -digué l'home que semblava dirigir-ho tot-. Però, on dimonis s'han ficat els electricistes! Vull llum!

Al cap de deu minuts s'encengueren els focus i el terrat tornà a quedar il·luminat.

- El paio de baix, era un ninot -informà un dels vigilants armats.

- Vaja, algú ha volgut gastar-nos una broma -féu el que ho manegava tot-. Bé, tornem a la feina. On són les models? -preguntà als fotògrafs.

Tots arronsaren les espatlles i es preguntaren a on eren. Des de la tallada elèctrica ningú les havia tornat a veure. Tant al terrat com al camerino no hi eren.

Un dels vigilants trobà les cordes.

- Bé, sembla que aquestes mosses ens han pres el pèl a tots plegats -comentà el cap dels vigilants-. Vaig a trucar a la policia.

Els motoristes amb la seva valuosa càrrega enfilaren el Passeig de Gràcia amunt. Les dones s'estaven pelant de fred, només duïen les peces de diamants i els arnesos. S'arrapaven tot el que podien a l'esquena del seu company per aconseguir alguna escalfor.

Finalment, després de passar com una exhalació pel carrer Gran de Gràcia i la plaça Lesseps, arribaren a la planta baixa del carrer Bolívar, com els havia dit Van Dereykens. Fins ara, tot estava sortint com havia planejat el flamenc. El pla estava funcionant igual que un rellotge suís.

El ros els estava esperant amb la porta metàl·lica aixecada. Del seu aspecte ja no quedava cap rastre de Maurice Mercadier. Quan entraren, l'abaixà ràpidament.

Els motoristes foren els primers en baixar de les motos; i després, ajudaren a fer-ho a les seves companyes.

Les dones tenien el cos glaçat, els dits entumits i els petaven les dents.

Els homes els tragueren els arnesos i les peces de diamants. Després, amb unes mantes, començaren a escalfar-les.

- Vinga, feu un glop. Entrareu en calor. -Van Dereykens els donà a cada una una ampolleta de conyac, que aviat s'endugueren als llavis.

- Són unes dones amb més pebrots que molts homes. D'on les has tret, Erik? -preguntà un dels motoristes.

- Si t'ho digués, no em creuries, Paul -contestà el ros.

Van estar una estona més refregant les mantes pels cossos de les dones, fins que aquestes entraren en calor. Llavors, els motoristes les deixaren i començaren a

canviar les matrícules a les motos.

La Núria i la Bàrbara, aleshores s'adonaren d'on eren. La planta baixa era una cambra bastant gran, semblava que s'utilitzava per guardar cotxes. A més de les motos on havien vingut, hi havia un taxi de Barcelona, caixa de fusta, penja-robes i dues cadires davant de dos miralls. Al costat dels miralls hi havia unes tauletes amb tot de pots i estris per desmaquillar-se.

Van Dereykens tragué del maleter del taxi unes bosses de plàstic d'uns coneguts magatzems de la ciutat i digué:

- Aquí tinc roba per a vosaltres, però primer traieu-vos aquestes perruques i desmaquilleu-vos; al costat dels miralls teniu tot el necessari per fer-ho.

Les dues dones deixaren caure les mantes, i els motoristes feren un xiulet d'admiració.

- No hi ha temps per a això, nois -els espetegà el flamenc-. Afanyeu-vos a canviar les matrícules, i després toqueu el dos.

Cap dels dos protestà. I en pocs minuts acabaren de canviar les matrícules de les motos.

També, en poc temps, la Núria i la Bàrbara es desmaquillaren i es vestiren. Totes dues portaven uns pantalons texans blaus, bambes, una samarreta de cotó i una caçadora de niló.

- Bé, ja us podeu marxar -digué el ros, i aixecà la porta metàl·lica.

Abans que pugessin a les motos, el flamenc agafà les peces de diamants, obrí el maleter del taxi, tragué una bossa esportiva de colors virolats, ficà les peces a la bossa i la tornà a desà al maleter.

Els motoristes engegaren les seves motos i sortiren al carrer.

Quan Van Dereykens anava a abaixar la porta, aparegué Josep Fornés.

- Bona nit, Erik. No tingui tanta pressa a tancar la paradeta.

El ros arrufà les celles i espetegà:

- Què fa vostè aquí? Està posant en perill tot el pla. El joier entrà, i llavors fou ell qui abaixà la porta.

- En sembla que va errat, amic meu -digué en Fornés-. Jo diria que més aviat, el Pla està sortint rodó.

Abans que Van Dereykens pogués tornar a parlar, el joier tragué un petit revòlver de la butxaca dreta de la seva americana.

- Vull el que és meu. Vull els diamants.

- No faci cap bestiesa, Fornés -exclamà el flamenc-. Faci honor a la seva paraula. Vostè i jo tenim un tracte. Jo estic complint la meua part. Comporti's com un cavaller, i no pas com un vulgar xoriço.

Les dues dones estaven contemplant l'escena sense perdre cap detall. La Núria estava espantada, però la Bàrbara no havia perdut en cap moment la serenitat.

- M'importa un rave el que vostè pugui pensar de mi. No vull que ningú prengui mal. Només vull els diamants.

- Està ficant la pota. No li serà fàcil col·locar la mercaderia. Si algú se l'agafa, li donarà quatre xavos. Cregui'm, Fornés, sé de què parlo.

El joier, sense deixar d'apuntar-lo, premé més la culata del revòlver, denotant símptomes de nerviosisme.

- No sóc pas tan ximple com vostè es pensa. Ja fa temps que tinc col·locada la mercaderia. No només vostè té

contactes, jo també en tinc.

- Acaba d'una vegada, Josep -espetegà la Bàrbara-. Agafem els diamants i toquem el dos.

Tant la Núria com l'Erik fitaren la seva companya. La dona féu un posat de sorpresa, però l'home continuà mantenint el seu rostre impassible; el mateix que havia mantingut des que es va presentar el joier a la planta baixa.

- Sí. -féu en Fornés-. També m'enduré la Bàrbara. Ella i jo tenim uns altres plans, en els quals no entreu vosaltres dos.

La Bàrbara es posà al costat del ros i començà a escorcollar-lo.

- No porta cap arma.

- Jo no porto mai armes, maca. Tothom sap que en les meues feines, no s'utilitzen armes ni es fa servir cap mena de violència. Tu ho has pogut comprovar aquesta nit. Però, és clar, què se'n pot esperar, d'una meuca que només pensa en el sexe i els diners.

La dona li clavà una forta bufetada i li llançà una mirada d'odi.

- Ja n'hi ha prou! -cridà en Fornés-. Només volem els diamants, Erik. Donime'ls i ens n'anirem. Li prometo que no els farem cap mal.

- Jo sé en els té -digué la Bàrbara-. Els ha desat al maleter d'aquest taxi.

- Doncs, a què esperes. Agafa'ls d'una vegada! -cridà de nou el joier, alhora que bellugava nerviosament el revòlver.

La dona obrí el maleter i tragué la bossa esportiva que minuts abans havia desat Van Dereykens. Després, anà al costat d'en Fornés i se la donà.

Sense deixar d'apuntar al ros, l'obrí. I una lluentor el cegà per un moment.

- Bé, perfecte. Ja ens en podem anar -féu el joier, tancant la bossa-. Aixequi la porta, Erik.

Quan el flamenc anava a aixecar-la, la Núria, que havia estat callada durant tota l'estona, espetegà:

- Un moment! -Tothom la fità-. Senyor, no sé qui és vostè ni el conec -digué la Núria adreçant-se a Josep Fornés-. Però sí que conec la Bàrbara. Si se'n va amb ella, se'n penedirà tota la vida. Quan l'hagi plomat, el deixarà.

- Calla! -cridà la Bàrbara-. Tu no ets ningú per parlar. Tu ets la qui té més pràctica, en això de deixar plantada a la gent. És que potser vas pensar en mi, quan te'n vas anar amb el macarró del Toni? digues! -La Núria no badà la boca i clavà la vista a terra-. No vas pensar-hi, oi? Ho vaig passar molt malament. Sense companya, vaig haver de ficar-me al llit amb qualsevol paio, per quatre calés. Ja no podia aconseguir bons clients als night clubs. Sort d'en Josep. Ell em va treure del carrer. Quan vas aparèixer tu, demanant-me ajuda, amb molt de gust t'hagués fotut una puntada al cul; però en Josep em va dir que no ho fes, que et necessitava per al seu pla.

- Sí, Erik. Jo he estat més llest que vostè -digué en Fornés-. Sóc més llest que el nou "Arsène Lupin" -féu el joier amb un somriure-. Vostè m'ho ha posat tot molt fàcil. Fins i tot, triant aquest baix, en aquest carrer. Un carrer recte, curt i costerut. Des de dalt, he pogut veure com entraven els motoristes. La Bàrbara només em va informar que era una planta baixa del carrer Bolívar, però no em va dir el número.

- Bé, el felicito, Fornés -digué el ros amb posat planyívol-. Vostè guanya. Però, digui'm, només per curiositat, què pensa fer a partir d'ara? Si es queda a Barcelona i la seva firma, "miraculosament", comença a revifar-se, la policia començarà a sospitar de vostè; i no els costarà gaire descobrir tot el pastís. Encara que no li toquin ni un pèl, vostè no és capaç d'aguantar un interrogatori.

- Ja he pensat en tot això, amic meu -digué el joier, fent un mig somriure-.

Vaig a satisfer la seva curiositat, ja que no puc fer el mateix amb la seva butxaca. La Bàrbara i jo guillarem. Abandonarem el país. A partir d'ara, viurem la "dolce-vita". Ja estic fart d'aguantar una muller avorrida, i de portar una vida avorrida. Ja estic tip d'haver d'anar a la nit pels carrers i els night clubs a la recerca del que la meva dona no em vol donar. Sí, quan em vaig casar, era un noia molt bufona; i vaig pensar que era la dona amb la que un home podia somniar. Però quina decepció, amic meu. Al llit semblava una morta. S'ho prenia això com un deure, no pas com un plaer. I moltes vegades, es negava a fer el que jo li demanava. Ja fa dos anys que dormim en habitacions diferents.

- Deixa de planyar-te i anem-nos-en -féu la Bàrbara.

- Tens raó, ja hem perdut massa temps. Obri la porta, Erik -ordenà en Fornés.

El flamenc obeí, i aixecà la porta metàl·lica.

- Bé, enrere, Erik. Vagi darrere del taxi, i la Nuri també.

Tots dos obeïren. Després, sortiren Josep Fornés i la Bàrbara i començaren a córrer.

- Malparits! -cridà la Núria.

- No cridis, estimada. No convé despertar els veïns -digué el flamenc, sense cap to de neguit a la veu.

- No sé com pots estar tant tranquil. Aquests dos desgraciats s'han endut la nostra part. Tot l'esforç, tot el treball, no ha servit per a res.

El ros posà les mans als braços de la dona i digué:

- No t'esveris, bonica. El joc encara no ha acabat.

- No t'entenc, Erik. No has vist com s'han endut la bossa amb els diamants?

- He vist com s'enduien una bossa, igual que la que jo he ficat al maleter. -El ros somrigué i obrí el maleter.

- Aquí no hi ha res -digué la Núria, en veure l'espai buit.

- Evidentment, a la vista no hi ha res. Però traquem això d'aquí... -El ros aixecà el fons i aparegué una bossa esportiva idèntica a la que s'havien endut en Fornés i la Bàrbara.

El flamenc agafà la bossa i tornà a posar el fons. Després, l'obrí, i la lluentor dels diamants els cegà per uns moments.

La Núria dibuixà un ample somriure i s'abraçà a l'home, fent-li petons per tota la cara.

- Te les penses totes, amor meu.

El ros tancà la bossa i li digué a la dona:

- La vols portar tu?

La Núria, sense dir res, l'agafà.

- Puja al taxi -ordenà Van Dereykens, i obrí una portella de darrere.

La noia pujà al vehicle, amb la bossa ben arrapada al seu cos.

El flamenc pujà a la part del conductor i engegà el motor.

- La senyora està còmoda?

- Sí. És vostè molt amable. I deixi'm dir-li, que mai havia anat en un taxi amb un xofer tant atractiu.

El ros, somrient, arrencà i sortí al carrer.

Enfilà el carrer Bolívar amunt i, quan arribà al final, féu un gir i agafà l'avinguda República Argentina, baixant.

- No tanquem la porta de la planta baixa? -preguntà un xic preocupada la Núria.

- No cal -respongué el ros-. Oberta, i amb els llums encesos, no trigaran gaire els veïns a cridar a la policia. Trobaran els arnesos i les matrícules falses de les motos; i aviat s'adonaran que això té relació amb el cop de la Pedrera.

- Però, Erik, no és perillós això? Deixar que la policia trobi totes aquestes pistes.

- Per a nosaltres no. Però per a en Fornés i la Bàrbara...

- Què vols dir?

L'home deixà anar un sospir, i després digué:

- No has parat atenció en tot el que ha dit l'enamorat de la teva amiga?

- No, estava massa espantada. Pensava que aquest paio ens anava a disparar.

- Ell ha dit que ha estat vigilant des de dalt del carrer, oi? Que us ha vist entrar amb les motos. Fornés no és cap professional. Segur que ha portat el seu cotxe, i l'ha deixat aparcat entre Bolívar i la República Argentina. S'haurà estat moltes hores fent guàrdia; anant amunt i avall, entrant i sortint del cotxe. En un carrer solitari com aquest, els seus moviments hauran cridat l'atenció. Quan la policia comenci a interrogar els veïns, em jugaria qualsevol cosa a què algú s'ha quedat amb la matrícula del seu cotxe. És possible que durant tot el temps que hem estat a la planta baixa, algun veí hagi trucat a la Guàrdia Urbana. Però aquest cos policial de Barcelona, és massa lent. Triga molt en reaccionar.

- Així que tot ho tenies planejat -digué amb admiració la Núria-. Però, com sabies que la Bàrbara ens trairia?

- No cal ser un expert en les misèries humanes, per saber que ho faria. La Bàrbara me la va recomanar en Fornés, quan jo li vaig dir que necessitava dues dones maques per dur a terme el pla. Fornés és un faldiller. El vaig investigar abans d'acceptar el cop. Les dones -millor dir, les meques- se li han anat menjant el negoci. Tenia una bona firma de joieria. I portant una vida de família, hauria pogut viure molt bé, sense maldecaps.

- Què hi havia a l'altra bossa -preguntà la dona.

- Reproduccions exactes en zircó de les peces que heu portat -contestà Van Dereykens-. En el meu paper de Maurice Mercadier, vaig tenir accés als catàlegs de les joies i vaig encarregar fer unes còpies exactes. Han costat molts calés, però ha valgut la pena. Sabia que la Bàr-

bara no trauria l'ull dels diamants, així que els vaig ficar, davant de vosaltres, en una bossa cridanera i en un lloc accessible.

- Ara, a on anem? -preguntà la Núria.

- Has anat alguna vegada en iot?

- No.

- Doncs, ara ho faràs. Anem al Port Olímpic. Allà hi ha un iot a la nostra disposició. Salparem i "bon voyage".

- Ets un encant, Erik. Deixa'm fer-te un petó. -La dona es llançà sobre l'home i li posà els braços al coll.

- Les efusions, per a després. No facis que ens la fitem, per una ximpleria.

- Està bé -contestà la Núria-. Però després, seràs meu.

- Per cert -feu el ros-. Ara et tocaran més calés. La part de la Bàrbara serà teva. Què penses fer amb tants diners?

- No ho sé. Em deixaré aconsellar per tu.

- Confies en mi?

- Ja saps el que sento per tu. És clar que confio en tu, ximple.

- Doncs, ¿què et sembla, si quan converteixi els diamants en diners fem unes petites vacances? Tu i jo sols. Així em coneixeràs, i podràs ordenar millor els teus sentiments.

- No hi ha res que ordenar, amor meu. Però, digue'm una cosa. Vas sospitar de mi?

- Vaig comprovar la teva història, la del macarró, Vaig parlar amb una de les noies d'aquest Toni. I per cert, pots estar tranquil·la. Aquest paio, ha passat a millor vida -digué Van Dereykens, fent un gest amb la mà de tall de coll-. Va tenir problemes amb uns sud-americans. Vaig saber que eres una noia que havia patit molt i que no tenia a ningú en aquest món. Per això vaig confiar en tu. I per la teva lleialtat, t'embutxacaràs un bon grapat d'euros.

Ja havien arribat al Port Olímpic, i l'improvisat taxista aparcà el cotxe.

- Bé, senyora ja hem arribat -féu el ros, obrint la portella de la dona.

La Núria li donà la bossa i li digué:

- Erik, pots quedar-te amb la meva part. Només et vull a tu. Ets l'única persona que m'ha tractat bé i m'ha fet sentir útil i valorada.

Van Dereykens, amb un posat seriós, contestà:

- Núria, no puc prometre res. Jo sóc un rodamón. Un lladre que pot acabar a la presó o mort. No puc ser ni un marit ni un pare de família. Ni tan sols puc ser home d'una sola dona. Agafa la teva part, i no diguis més bestieses.

- Només vull ser teva. No demano res més, amor meu -digué la Núria. I tots dos es fongueren en una llarga besada.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Mesos setembre/novembre

50 FIESTA DE LA VENDIMIA RIOJANA

Fecha de emisión: 21 de septiembre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,29 euros.
 Tirada: 600 mil.

La festa de la verema riojana es celebra tots els anys a Logronyo, en el marc de les festes de sant Mateu. Els actes més representatius d'aquesta festa són el xafat del raïm i l'ofrena del primer most a la Verge de Valvanera, patrona de La Rioja.

El segell reproduceix una al·legoria del xafat del raïm i l'ofrena.

CENTENARIO DEL REAL CLUB DEPORTIVO DE LA CORUÑA S.A.D.

Fecha de emisión: 25 de septiembre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,57 euros.
 Tirada: 600 mil.

Dintre de la sèrie *Esports*, es va emetre el 25 de setembre passat un segell de correus commemoratiu del Centenari del Real Club Esportiu de La Corunya que reproduceix el logotip del centenari.

PUNTES IBÉRICOS

Fecha de emisión: 14 de septiembre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 74,7 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,29 y 0,57 euros.
 Tirada: 600 mil de cada valor.

El 14 de setembre es va posar en circulació una sèrie de segells de correus nomenada *Ponts Ibèrics*. La sèrie es va emetre conjuntament amb Portugal i consta de dos segells que reproduïxen el pont internacional d'Ayamonte amb

valor postal de 0,29 € i el pont d' Alcàntara amb valor postal de 0,57 €. Els segells es presenten units en una tira horitzontal, sense marge en el centre i sí en els laterals on es reproduïxen els escuts dels dos països.

CAMPEONES DEL MUNDO DE BALONCESTO 2006

Fecha de emisión: 2 de octubre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Tamaño de la hoja bloque: 105,6 x 79,2 mm.
 Valor postal: 0,29 euros.
 Tirada: 600 mil.

El dia 3 de setembre de 2006 la Selecció Absoluta Masculina de Bàsquet es va proclamar campiona del món al Japó. Per l'exemple d'esperit d'equip, superació de les dificultats i compromís amb els valors de l'esport que la selecció ha tramés, ha estat guardonada amb el Premi Príncep d'Astúries dels Esports 2006.

En el full bloc que s'emete, es reproduïxen una imatge de tots els jugadors amb el seu entrenador. El segell reproduceix una imatge al·legòrica d'aquest esport.

FLORA Y FAUNA

Fecha de emisión: 4 de octubre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño del sello: 24,5 x 35 mm.
 Formato de los talonarios: 177,5 x 86 mm.
 Valor postal: 0,29 y 0,29 euros.
 Tirada: Ilimitada.

El 4 d'octubre passat es va emetre la quarta sèrie de segells de correus denominada *Flora i Fauna*. L'emissió es

presenta en forma de talonaris, que contenen 100 segells autoadhesius, distribuïts en 10 fulls de 10 segells cadascun. Els talonaris estan dedicats respectivament a la *Flor de Pascua* i a la *Golondrina*.

AMÉRICA-UPAEP

Fecha de emisión: 14 de octubre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,78 euros.
 Tirada: 1,5 millones.

El 14 d'octubre es va emetre un segell de correus corresponent a la sèrie *Amèrica-UPAEP*, que aquest any té per lema "*Ahorro de energía*".

En la vida diària es consumeix constantment energia, un bé cada vegada més escàs, basat en combustibles fòssils, que a més de estar-se esgotant, la seva utilització comporta contaminació i escalfament del planeta. Per aquesta raó, és urgent començar a utilitzar l'energia de manera eficient. Individualment, tots podem contribuir a l'estalvi d'energia en la vida quotidiana, tant en la llar (electricitat, electrodomèstics, calefacció), com en el treball, en el transport (conduir a menor velocitat), o en qualsevol altra activitat que desenvolupem.

ESPAÑA '06. EXPOSICIÓN MUNDIAL DE FILATELIA

Fecha de emisión: 7 a 12 de octubre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 y 28,8 x 40,9 mm.
 Tamaño de la hoja bloque: 105,6 x 79,2 mm.
 Valor postal: 2,33 euros cada uno.
 Tirada: 600 mil de cada.

Amb motiu de l'*Exposició Mundial de Filatèlia* que es va celebrar del 7 al 13 d'octubre en la ciutat de Màlaga, s'han emès 7 fulls bloc, cadascun amb un segell de valor 2,33 euros que han estat dedicats a les següents activitats: La moda, el cine, la música (2 fulls bloc), el flamenc, l'esport i Picasso.

DÍA DEL SELLO

Fecha de emisión: 25 de octubre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,29 euros.
 Tirada: 2,5 millones.

Un segell autoadhesiu corresponent a la sèrie *Día del Sello*, està dedicat aquest any al 250 aniversari del nomenament dels primers carterers. L'origen de la professió de carter, com a distribuïdor de cartes, data de l'any 1756. Al llarg del temps, l'ofici de carter ha anat professionalitzant-se. En 1979, després de l'aprovació de la Constitució Espanyola, les dones van entrar a formar part del cos de carterers, que a partir d'aquesta data van passar a nomenar-se *Auxiliares de Clasificación y Reparto*. El segell reproduceix una imatge al·legòrica de dos carterers, el d'ahir i el d'avui, d'un cos que té reconeguda la seva tasca per tots els ciutadans.

CENTENARIO DEL NACIMIENTO DE RAMÓN RUBIAL

Fecha de emisión: 27 de octubre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Calcografía.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,57 euros.
 Tirada: 1 millón.

Dintre de la sèrie de *Personatges* el passat 27 d'octubre s'ha emès un segell de correus commemoratiu del Centenari del naixement de Ramón Rubial. Nascut el 1906 a Erandio, als 16 anys va ingressar en les Joventuts Socialistes. Va participar en la insurrecció d'octubre de 1934 i en la defensa de la República durant la guerra civil pel que va sofrir 20 anys de tancament a la presó. El 1976 fou elegit president del PSOE, en 1977 senador per Biscaia i en 1978 primer Lehendakari de la democràcia. Va morir en 1999, essent senador i president del PSOE.

NAVIDAD 2006

Fecha de emisión: 2 de noviembre de 2006.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Autoadhesivo fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm. y 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,29 y 0,57 euros.
 Tirada: Ilimitada.

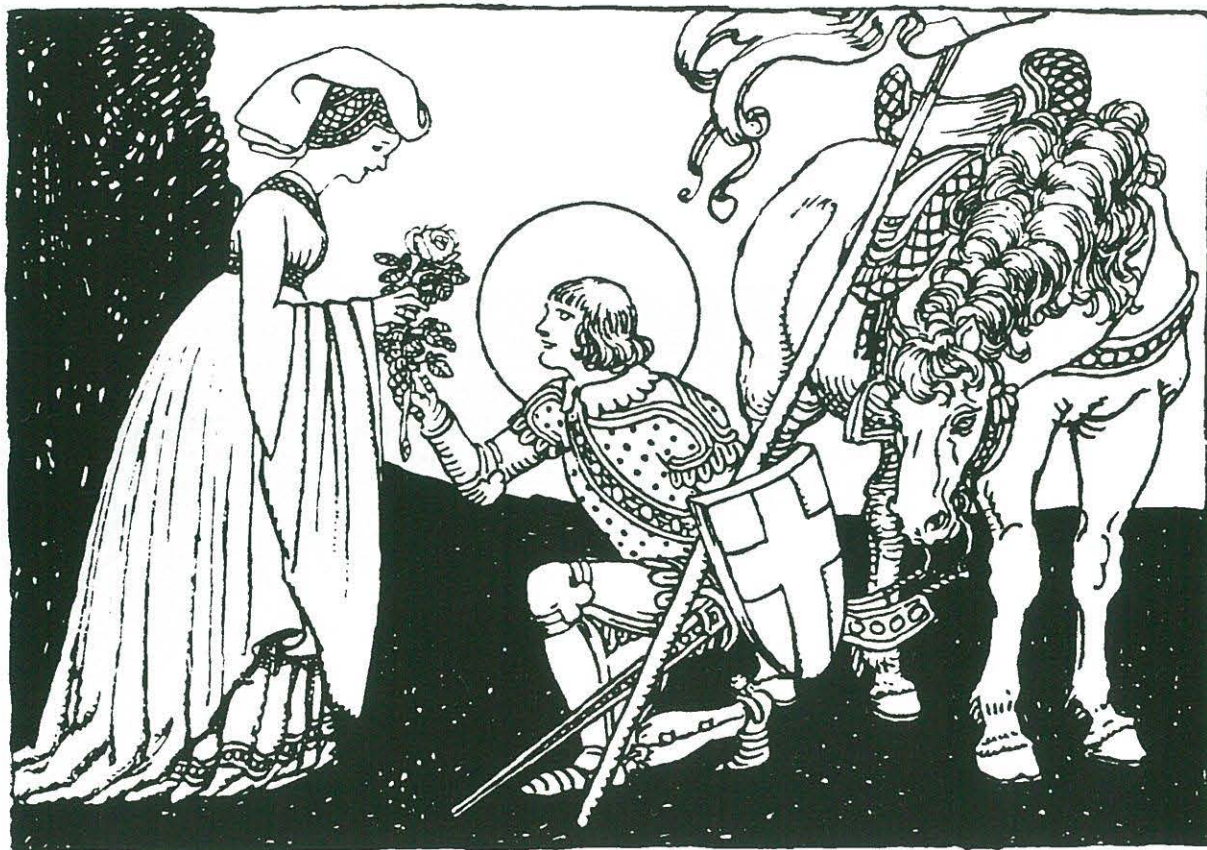

La tradicional sèrie de segells de correus de Nadal consta en aquesta ocasió de dos segells de 0,29 i 0,57 euros, autoadhesius, que reproduïxen respectivament l'*Adoració dels Pastors*, de la catedral de Conca i l'*oli Entranyable Nadal* de Belén Elorrieta.

XXXVI CONCURS LITERARI SANT JORDI

ULLDECONA 2007

El Centre Cultural Recreatiu d'Ulldecona, convoca el XXXVI Concurs Literari "Sant Jordi", que en la categoria D per a majors de 15 anys, es regirà per les següents:

B A S E S

- Els treballs d'aquesta categoria han de tenir una extensió mínima de 10 folis escrits a màquina a doble espai, en català o castellà.
- Aniran sense signar, subtitulats amb un lema, i acompanyats d'una plica, és a dir, d'un sobre tancat en el qual hi figurarà el lema a la part exterior i el nom i cognoms de l'autor/a, adreça i telèfon, a l'interior.
- De cada original s'adjuntarà una còpia.
- El tema dels escrits serà lliure.
- El Jurat qualificador puntuarà els treballs presentats i adjudicarà un premi de 200 euros i un accèssit de 100 euros.
- Els treballs no premiats podran recollir-se a l'oficina de Correus d'Ulldecona, en horari laboral, fins el 30 de juny. Els que no siguin reclamats seran destruïts.
- El termini de presentació dels treballs acaba el 23 d'abril de 2007 i s'adreçaran a: **CENTRE CULTURAL RECREATIVU.** Apartat de Correus núm. 52 - 43550 ULLDECONA (Montsià)
- Per al lliurament dels premis s'avisarà per telèfon als guanyadors.
- Per obtenir més informació poden trucar al telèfon 977 720 682.

GASTRONOMIA

per Vicent Guimerà Sales

OLLA DE GALERES I CRANCS

INGREDIENTS:

- 1 grapat de galeres rentades i salades
- 1 grapat de crancs sense potes rentats i salats
- 1 pastenaga pelada i tallada a daus
- 1 grapat de bajoques o de pèsols
- 1 patata mitjana pelada a daus
- 1/2 ceba ratllada
- 3 cullerades de tomaca triturada
- 1 penca de primentó roig o verd prim i llarg
- 2 grapats de fideus grossos
- Llorer
- Sal
- 1 polsim de farina
- Oli d'oliva
- 1,5 l. d'aigua

Elaboració:

S'aboca un bon raig d'oli a la cassola i se posen les galeres i els crancs. Quan estiguen "rossets", en lo mateix oli se sofreix la ceba, la tomaca i lo primentó a foc viu. Una vegada lo sofregit ha caramel·litzat (se nota perquè l'oli surt per sobre de la tomaca), se tira un polsim de farina i es va

removent. Després se tira un litre i mig d'aigua gelada, sal i llorer, i es va removent per a què lo sofregit se dissolgue. Quan l'aigua comença a bullir se fiquen les bajoques o els pèsols, la patata, la pastenaga i es fa coure tot una mitja hora abans o tres quarts a foc molt lent.

Quan les verdures estan cuites se fica un grapat de fideus per espesir. Sobretot que no falte lo condiment més agraït, la sal.

Racó poètic

PLANY RESIGNAT

"Plena de seny donau-me una crosta
pel vostre pa qui'm leve l'amargor:
de tot mengar m'a pres gran desamor,
sino d'aquell qui molt 'amor me costa"
(Ausias March, vol. II, 41-44; ed. A. Pagés, 1912)

D'aquell pa blanc que pasta vostra vida
per què, Lina, llescar-me'n no voleu?
Retorno a casa amb l'ànima entristida,
quan amb tanta reserva vós mostreu.
Bé feu en aparèixer reservada,
car no merec conèixer vostre cor:
sofreixo amb pena fonda i resignada,
perquè, si amiga em sou, encara ignor.
Famejo l'aliment de vostre esperit
i, tancada, donar-me'l no voleu;
abscons el pensament en vostre pit,

no puc saber-lo, si no el reveleu.
Oh tardes de l'autumne llangoroses,
fidel espill del propi sentiment!
cauen les fulles grogues i ploroses
quan orquèstica pluja fa un creixent.
Verd degotís d'astral melancolia,
cap cosa no pot fer-me companyia,
enmig de molts em sento solitari,
que corre el pensament vers la faç pia
que cel podria ser-me i és calvari.
Mal feu en obstinar-vos reservada,
car no merec la solitud del cor;
sofreixo amb pena fonda i resignada
i en vós pensant, el dia neix i mor.

MIQUEL QUEROL
Barcelona, novembre de 1937